

SESSİZ EZGİ

**BILLY-RAY
BELCOURT**

SESSİZ EZGİ

Translated from the English Language edition of A Minor Chorus: A Novel by Billy-Ray Belcourt care of CookeMcDermid Agency Inc., This edition arranged with through AnatoliaLit Agency. Originally published by The Cook Agency International. Copyright © 2022 by Billy-Ray Belcourt. Turkish translation Copyright © 2023 by Sola Unitas. All rights reserved.

Tüm hakları saklıdır. İngilizce orijinali The Cook Agency International tarafından “A Minor Chorus: A Novel” adıyla yayımlanmıştır. Bu eser Anadolu Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır. Bu eserin çeviri sorumluluğu Sola Koç, Eğ. Dan. Hiz. A.Ş.’ye aittir. Bu kitabın hiçbir bölümü yazılı izin alınmadan kopyalanamaz ya da çoğaltılamaz.

SANDER YAYINLARI

Fetih Mah. Tahrallı Sok. Kavakyeli İş Merkezi

No: 7/E İç Kapı No:16 Ataşehir/İSTANBUL

Telefon: 0212 939 76 52 - E-posta: sander@sanderyayinlari.com

www.facebook.com/sanderyayinlari

www.twitter.com/SanderYay

www.instagram.com/sanderyayinlari

<https://sanderyayinlari.com>

ISBN: 9786256811157

Yayıncı Sertifika No: 45798

1. Baskı: İstanbul 2023

İmtiyaz Sahibi: Umut Kısa

Genel Yayın Yönetmeni: Buket Konur

Çeviren: Defne Yazıcıoğlu

Editör: Ayşegül Yazmacı

Redaksiyon: Dicle Biçicisoy

Son Okuma: Buket Konur

Mizanpaj: Özlem Yıldız

Kapak Tasarımı: Özlem Yıldız

Orijinal Adı: A Minor Chorus: A Novel

BASILDIĞI YER

Kaplan Ofset

Davutpaşa Caddesi, Güven İş Merkezi C Blok No: 279-280 İstanbul

Sertifika No: 44367

© Bu kitabın tüm yayın hakları Sola Koç, Eğ. Dan. Hiz. A.Ş.’ye aittir. Yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen hiçbir yolla kopya edilemez, çoğaltılamaz ve dağıtılamaz.

SESSİZ EZGİ

Billy-Ray Belcourt

Çeviren: Defne Yazıcıoğlu

 sander yayınları

BİR BİÇİM SORUNU

Akademiden ayrılmak istiyordum. Devam eden bir yaratıcılık krizinin sonucu olmasa da bu düşünce günlerime nüfuz etti. Güneydeki bir rezervden gelen sosyoloji bölümü yüksek lisans öğrencisi ve sevgili arkadaşım River’la buluşmak ve hayatımı yeniden yaratmak arzusunu anlamak için üniversiteye gittiğimde, Ağustos ayının başlarında bir öğleden sonraydı.

Kampüsteki en eski binalardan birinin, beşeri bilimler dördlüsünün neo-klasik simgesi olan Eski Sanatlar’ın önünde bekliyordum. Giriş, antik çağ mimarisine övgülerle doluydu; basamakların her iki tarafında sütunlar ve her birinin üstünde daha da büyük sütunlar yer alıyordu. Yeşillikler, süslü tuğlaları gizlemek yerine aydınlatacak şekilde cephe boyunca adeta dans ediyordu. Normal eğitim-öğretim yılı dışında bir ay olduğu için etrafta kimsecikler yoktu. Tüm bunların etkisiyle, yirmi birinci yüzyılda, Cree bedenimde, kendimi tarihsel bir anormallik gibi hissettim. Yabancılaşma duygularımı, ne kadar mitolojik olursa olsun, kahramanca beyaz bir geçmişe duyulan özlemin açıkça ürünü olan bir şeye yansıtmaktan memnundum. Aslında bunu yapmak isyankârlık gibi geldi.

Üniversitenin bana haksızlık yaptığı söylenemez. Daha ziyade, geçen yıl benim içimde bir şeyler değişti ve artık oyunun kurallarına göre oynamamı engelledi. Bir tez yazmam gerekiyordu ama bir belgede derlediğim cümleler aslında bir depresyon günlüğü ya da bir sevgilinin söylemiydi. Irk ve üzüntü politikaları hakkında yazıyordum, evet, ama çoğu zaman bu ‘araştırma konusu’ bir tür kendi kendini yönlendiren davranışsal terapiydi. Son zamanlarda hayatı bir biçim sorunu olarak yaşıyorum: Özgürlüğü aşındıran bir dünyada yaşamak zor. Günlerimin şekli sisli ve belirsizdi. Vücudum da bunu takip etti. Başından beri orada olduğunu bilmediğim bir ışığın parıltısını içime almak için, elime bir balyoz alıp geçmişe gitmek istedim. Artık yazılarımın bir tezde olduğu gibi kurumsal bir

bilgi birikimini ilerletmesini değil, bir çıkış yolu icat etmesini, yoktan bir şey yaratmasını, bir dönüm noktası oluşturmasını kaçınılmaz olarak arzuluyordum. İlk başta hem kökten kopmuş hem de sıkışıp kalmış hissettiğim için her zamankinden daha şiddetli bir depresif dönemden geçtiğimi sandım, ama sonunda yeni hırsların, daha tüketici bir tür dünyevi açlığın, başka bir yaşama tarzına olan açlığın beni ele geçirdiğini fark ettim. Sezginimin bana gözden kaçırdığımı söylediği şeyleri görmezden gelemezdim.

Ancak hâlâ yaz mevsimiydi ve hâlâ etraf yemyeşildi. Her yer o kadar bereketli ve bunaltıcıydı ki bu bir bakıma iyimserlik için bir argümandı; aşırı güzelliğe, sessizce dayanıklı olan şeylerin güzelliğine karşı uyanık olmam gerektiğini hatırlatıyordu. Kendi bolluğuma, boyunduruk altına alınmaya karşı kendi küçük isyanlarıma hayran olsaydım, mümkün olduğu kadar canlı olmayı öğrenebilirdim diye düşündüm. Bu sonuca daha önce varmamış olmam aptalca görünüyordu.

Telefonum titreşti: River'dan bir mesaj gelmişti. Geç kalıyorlardı ve benimle doğrudan kampüsün doğu tarafındaki kafede buluşacaklardı, ben de oraya doğru yöneldim.

River her zamanki gibi queer görünüyordu. Elbiseleri alışılmadık dışında bir yapıya sahipti, geometrik normlara meydan okuyordu ve bu nedenle ilginç bir iç dünyanın hikâyesini anlatıyordu. Bunu görünce gülümsedim. Arka duvara yakın bir masaya oturduk. Kafe kampüsün ana merkeziydi ve genellikle eylül ayından nisan ayına kadar tam kapasite hizmet verirdi ancak öğrencilerin yaz nedeniyle okuldan uzak olduğu bugün mahremiyet mümkündü. Ortamın ruh hali sanatsal ve liberaldi; arka fonda bir Phoebe Bridgers şarkısı çalıyordu. En muhteşem yönü ise, yıllar boyunca dünyanın dört bir yanından gelen patronlar ve sanatçılar tarafından grafitilerle dolu duvarlarıydı. Mesela başımın üstünde ateşe verilmiş bir polis arabasının çizimi vardı. River'ın yanında neredeyse görünmez bir cümle yazıyordu: “Şiir yaz, kış ye ve özel mülkiyeti ortadan kaldır.”

Masadakiler, daha sonra Instagram'a yüklemek için telefonlarının kameralarını yazıya doğrulttular.

River sanata dayalı baskı karşıtı eğitim almıştı. Araştırma projeleri topluluk odaklıydı: Yerli gençliğin güçlendirilmesini amaçlayan programları yönetmek için şehir içi kuruluşlarla çalıştı. River ve ben 'Siyaset ve Cinsiyet' adlı bir derste tanışmıştık. Erkekler tarafından yazılmayan metinleri ödev olarak veren popüler ve sevilen bir profesörün verdiği kısa bir seminerdi. Aramızdaki bağ hem alıntılara dayalıydı (aynı bilgileri okuyorduk) hem de koşullardan kaynaklanıyordu (kurstaki tek Yerli öğrencilerdik, dolayısıyla kan çekiyordu). Kısa süre sonra bu ailevi bir hâl aldı: Kütüphanede birlikte çalıştık, konferanslara birlikte katıldık, batı kıyısına her yıl düzenlenen 'eşcinsel gezilere' gittik. Arkadaşlığımız metafiziksel olarak emredilmiş gibiydi. Ne yazık ki zaman aramıza girmişti; birbirimizi görmeyeli haftalar olmuştu.

Havadan sudan sohbetler bittiğinde "Saha çalışması nasıldı?" diye sordum. "İnternette gördüğüm kadarıyla inanılmaz derecede meşgulünüz."

River, saha çalışmasının büyüleyici olduğunu anlattı. "Geçen gün Audre Lorde'un sessizlik üzerine şiirlerini ve onun ezilenleri ayağa kaldıracak alternatif toplumsal eylem modelleri inşa etme çağrılarını kullanarak bir yazma atölyesi yaptım. Gençler bunu gerçekten anladılar, nasıl korkmamaları gerektiğini çözebildilerdi söyleyebilmeyi diledikleri şeyler hakkında bu yürek burkan şiirleri yazdılar. Seansın sonunda onlara sorunu çözdüklerini, sandıkları kadar korkmadıklarını söyledim. Ağladım."

"Sanırım," dedim, sohbeti yeniden çerçeveleyerek, "Neredeyse üzülerek de olsa, benim sorunum, araştırmamın sosyal olarak ne gibi faydalar sağladığını bilmemem. Tüm bu zamanı dairemde tek başıma, Cree bir eşcinsel ve yerleşimci bir devlette olmanın acısını yazarak ve bu acının daha da şiddetlenmesini izleyerek geçiriyorum. Son zamanlarda yazmıyorum bile; *Grey's Anatomy*'nin on altı sezonunun tamamını arka arkaya izledim.

Haftalarca geç saatlere kadar uyumadım. O kadar susuz kaldım ki doktora görünmem gerekti.”

Umutsuzluğumun ne kadar tweetlenebilir olduğunu söyleyerek tekrar güldük.

“Ah canım,” dedi River. *Grey’s Anatomy* olamaz. Tamam, diyelim ki durum ciddi. İçgüdün sana ne söylüyor?”

“İstifa etmem gerektiğini söylüyor.”

Başka bir şey söyleyemeyecek kadar duygusaldım. River elim uzandı.

Bütün bunlar ne zaman başladı? Bilmenin imkânsız olabileceğini biliyorum, demişlerdi.

“Bir süredir rahatsız edici bir düşünce bu. Öğrenci olmak için o kadar çok şeyden vazgeçtim ki; yetişkin hayatım boyunca okuldaydım. Postyapısalcı teoriyi okumak için flört etmekten, hobilerden ve sanatsal gelişimden vazgeçtim. Yani şimdi belki yanılıyorlar, belki de sandığım kadar özgür değilim diye düşünüyorum. Biz yüksek lisans öğrencilerinin çoğu o kadar perişan durumdayız ki, belki de her şey çürümüştür.”

“Seni anlıyorum,” dedi River, “Ama ne olursa olsun şunu eklemek isterim ki ben akademiye pragmatik bir yaklaşım olasılığının bir örneğiyim. Faturalarımı ödemek için yeterli finansmanı sağladım, çoğunlukla Yerli akademisyenlerden oluşan bir komite kurduğumdan emin oldum, tüm zorlukların üstesinden mümkün olduğunca stratejik ve hızlı bir şekilde geldim. Gelecek yıl bu zamanlar tezimi vermeyi planlıyorum. Sonra yoluma devam edeceğim. Topraklarıma geri döneceğim.

River, kendi halkına ayrılmış topraklarda bulunan eğitim departmanının başına gelmeyi planlıyor, amacı gençlerin kendileri gibi siyaset ve tarih öğrenmek için topraklarını terk etmek zorunda kalmamalarını sağlayacak bilinçlendirici programlamayı hayata geçirmek. River, toplulukta queer bir varlık olmak, kültürel olarak spesifik cinsellik ve cinsiyet kavramları hakkında konuşmak ve bunları yeniden canlandırmak için alan açmak istiyor. Grup üyelerinin hapisane gücüyle alay etmesin-

den ötürü rezervlerin temelde isyankâr alanlar olduğu yönünde bir teorileri var. Neden bu alanlar aynı zamanda queer ve trans Yerli yaşam için de sığınak olmasın? Kendi topluluklarının ihtiyacı duyduğu tek şeyin altyapı, doğru insanlar ve toplumsal değişim ahlâkı olduğunu varsayıyorlar.

Lisansüstü eğitim benim için amaca giden bir araç diye de ekliyorlar.

“Sanırım çok şey istedim,” dedim. “Bir lisans öğrencisi olarak fikirlere âşık oldum. Okuduğum her queer teorisyen gibi yazmak istedim.”

“Bu çok mantıklı,” diye şakayla karışık araya girdi River.

Güldüm, kabul ettim. Düzyazılarının zenginliği bana cinsel kimliklerinin bir uzantısı gibi gelir. Güzel fikirlerle, bedenlerini kolektif bir silah olarak dil tarihinden geri alabilirlerdi.

“Hiçbir iş bana profesörlük kadar mükemmel görünmüyordu,” diye devam ettim. “Ancak daha sonra profesyonelleşme konusunda gerekli bir seminere katıldım ve işe bile alınmayacağımı fark ettim. Üniversitelerin Yerli akademisyenleri işe almakla ne kadar süre ilgileneceğini kim bilebilir? Uzlaşma ölüyor. Hükümet özür diledi ve şimdi herkes yoluna devam ediyor. Kemer sıkma adına bizi işe almayı bırakacaklar.” Durakladım. “Politik standardıma göre, onu reddedebilmek için, dünyada var olman gerekiyor.” Ardından lisansüstü eğitimin beyazların üstünlüğünü savunan heteropatriyarkal kapitalizmi sona erdirecek yer olmadığını söyledim.

İkimiz de iç çektik, homurdandık. Sorun şu, üniversiteler, gerçekte radikal çalışmalar özümсениp küçültülüp ‘çeşitlilik’ ve ‘eşitlik’ verilerine dönüştürülürken, içinde radikal çalışmalar yapıyormuş gibi hissedilen kurumlar olması. İdealizmimize ve zarif bir şekilde ifade edilmiş direniş metodolojilerimize rağmen, araştırma çıktılarımız büyük olasılıkla, hiçbir somut anlamda gerçekleşmeyen yapısal bir hesaplaşmanın kanıtı olarak öne sürülür. Mesele şu ki, üniversiteler toprakları sahiplerine geri verme işi yapmıyor.

River, “Bu berbat bir şey,” dedi. “Üniversite tarafından dışlanan ya da radikallikten uzaklaştırılan harika, belalı düşüncüler ve aktivistler gördüm, gördük. Fred Moten’in söylediği gibi: İrksallaştırılmış insanlar olarak üniversiteyle ancak suçluluk ilişkisi içinde olabiliriz. Ondan çalmak zorundayız. Benim durumumda, kaynakları gençliğe, tekrar uzmanlığıma yönlendiriyorum.”

“Bazen kendimi çalmam gerektiğini düşünüyorum,” dedim.

“Bunun yerine ne yapardın?”

Tereddüt ettim. “Hâlâ yazmak istiyorum,” dedim. “Ben romanı toplumsal yaşamın eklemlenmesine yönelik bu geniş ve muhtemelen muhalif biçim olarak görmek üzere eğitildim. Düşünüyordum da, bir tane yazsam ne olur? Daha geniş bir kitleye ulaşırdım. Queer ve Cree halkının hayatlarını bilimsel normların kısıtlamaları olmadan temsil edebilirim. Kuzey Alberta hakkında bir kitap yazabilirim. Tarihin bu kadar derinlemesine şekillendirdiği bir yerde ne olması gerektiği konusunda söylecek çok şey var. Yazılarım o kadar somut, o kadar özlem dolu ki, her zaman şiirselliğe yöneliyorum, yaratmaya çalıştığım bir tür müzik var sanırım. Ya tüm bu süre boyunca yanlış şekilde çalıştıysam?”

Adlandırıyordum ama soyut materyali politik dönüşüm hissi verecek şekilde sunma gücüyle doluydum. Virginia Woolf romanındaki bir karakter gibiydim: Başka bir hayat olmalı, diye düşündüm.

River, “O romanın tamamını okurdum,” dedi. Her zamanki gibi şefkati beni neşelendirdi. Ama kaygılı bir tavırla şunu ekledi: “Hiç kurgu yazdın mı?”

“Her zaman roman okurum,” dedim “Ama aynı zamanda teori ile düzyazının ya da adı her neyse çok da farklı olduğunu düşünmüyorum. Her ikisi de bizden şimdiki zamanın aşkını reddetmemizi istiyor. Bunlar aynı şehrin sokakları ve bazen kesişiyorlar. Sanırım zaten o kavşaktayım. Sokak lambalarının altındayım.”

“İyimserliğine hayranım,” dedi River biraz çekingen ama çoğunlukla moral verici bir tavırla. “Bütün bunları tartışmak için danışmanıyla ne zaman buluşacaksın?”

“Yarın.”

“Hevesini kırmak istemem ama peki ya para, geçiminizi nasıl sağlayacaksınız?” diye ekledi River.

“Haklısın,” dedim. “Doğrusunu söylemek gerekirse, fonumdan henüz vazgeçemem. Belki de ihtiyacım olan tek şey bir mola, düşünmek ve nefes almak için bir alan, Yerlilerin neşesinin hurafe olmadığı bir biçim.”

“Bence bu dürtüye güvenmeli, onun içine girmeli, neşenin derinliklerine inmeli,” dedi River. Bir başkasının özgürlüğünü savunmak onların kişiliklerinin bir parçasıydı. Yanında kendimi daha az yalnız hissediyordum. Tamamen saf olasılık gibi bir şeyi, uzun süredir hissetmediğim bir duyguyu yaşıyordum. River’ın duygusallığının berraklığını ve ferahlığını bozacak hiçbir şey söylemek istemedim.

Aynı yaşta olmamıza rağmen, “Sen tam bir meleksin. Büyüünce senin gibi olmak istiyorum,” dedim. River’ın benim genellikle tesadüfen karşılaştığım bir bilgeliğe erişimi varmış gibiydi.

River’ın şehir merkezindeki bir barınakta akşam vardiyasına gitmesi gerekiyordu, bu yüzden ayrıldık. Bisikletiyle uzaklaşırken, “Gelişmelerden beni haberdar et! Unutma: Yaratıcı senin tarafında!” diye bağırdı.

Geçen arabaların sesleri arasında kaybolmasına rağmen, “Seni seviyorum,” dedim.

Ertesi gün, Yerli halkların yüzyıllar boyunca geçtiği antik su yolu olan Kuzey Saskatchewan Nehri’nin üzerinde asılı duran High Level Köprüsü’nde sabah trafiğinde sıkışıp kalmıştım. Şehrin kuzey ve güney yakasını birbirine bağlayan birkaç köprüden birinde tıkanan çok büyük araçlar her iki yönde de yavaşça hareket ediyordu. Ah, sömürge zamanlarında yaşamının acıları.

Trene yetişemeyecek kadar geç uyanmıştım ve geç kalacaktım. Sıkışmışlık, doktora öğrencisi olarak benim durumumun

bir yansıması gibi geldi. Programdaki üçüncü yılımın sonuna yaklaşıyordum ve çift aralıklı olmak üzere sadece doksan sayfa kadar biçimsiz paragraflar ve parçalar üretmiştim; bu satırların arasında Beden isyan ediyor ve ben onun içindeyim, tanıklık ediyorum, yorumluyorum, tercüme ediyorum, duygulandırıyorum ve beden bir efsane mi yoksa bir hayalet mi yoksa bir korku hikâyesi mi yoksa bir yük hayvanı mı, kime sorduğunuza bağlı gibi cümleler vardı. Bazıları unutulmuş anılar gibi çeşitli defterlere dağılmıştı. Danışmanım okuduklarına hayran kaldı, tezin türünü yeniden keşfettiğimi, neleri içerebileceğini ve neleri içermeyeceğini gördüğümü söyledi. Ona inanmak istiyordum ama yazarlığın sosyal hayatına dair de çoğu zaman yalnız olduğum için cevabını bulamadığım sorularım vardı. Her şeyin yüksek lisans öğrencisi olmanın zıttı gibi görüldüğü günler oluyordu: On iki yılda bir açan bir çiçeğin haberi, benim yanımda bir adamın nabız gibi atan bedeni. Bugün bile: Uzun bir kıştan sonra etrafımda dönen güneş ışığı. Aradaki fark, şu anki umudumun ne varsayımsal ne de geçici olmasıydı. Bir ülkenin tam tersi olan bir şey yapacaktım: Güzel bir şey.

Danışmanımın ofisinde pencerelerden oluşan bir duvar vardı ve bu duvardan nehir vadisine uzanan golf sahasının tamamını görebiliyordum. Adı Hannah'ydı ve baskı karşıtı şiirsellik konusunda uzmanlaşmış bir akademisyendi. Yerli edebiyatı öğretmiyordu ama ben, bir lisans öğrencisi olarak, onun kökler tarihi, toplum temelli edebiyat kültürleri üzerine derslerine katılmışım ve ona entelektüel hayranlıktan kaynaklanan bir tür duygusal bağ hissediyordum. Tanıdığım en zeki insandı. Görev süresinin getirdiği tüm kurumsal ayrıcalıklara sahip olmasına rağmen, hâlâ incelikli bir kurumsal karşıtı eğilim sergiliyor ve öğrencileri de buna teşvik ediyordu. Bununla birlikte, eğer üniversitede doğru niteliklere sahip olmayı başarırınsanız iyi işler yapabileceğinizi ve Gayatri Spivak'ın belirttiği gibi, öğrencilere arzularını neoliberal öğrenme çıktılarından (tüketici olarak öğrenci, meta olarak bilgi) uzaklaşarak, kısmi ve eksik de olsa öz-

gürlüğe doğru yeniden düzenlemeleri konusunda, baskıcı olmayan bir biçimde, ilham verilebileceğini düşünüyordu. Dolayısıyla onunla tartışacaklarım bir bakıma onun pedagojik alışkanlıklarının bir belirtisiydi. Akademik çalışmadan kaçınıp, daha az disiplinli ve daha toplumsal olan başka bir çalışma türü benimsemek istememin pek de sürpriz olmayacağını umuyordum.

Ofisinin kapısına geldiğimde, “Lütfen içeri girin.” dedi. Lisansüstü öğrencilerinin makaleleri olduğunu düşündüğüm yazılarla dolup taşan bir bilgisayar masası ile yüzünlü ortasından kalma şık, modern bir kanepenin arasında oturuyordu. Şık bir elbisenin altında eskimiş spor ayakkabılarıyla, “Karşıtlık yaratma amacıyla bir araya gelme estetik bir mucizedir.” sözünün ima ettiği tezadı yansıtıyordu ya da en azından ben öyle düşündüm. Bir duvarın önünde, içinde «Hiçbir şey gücün ifadesi değildir.» taraftarlarından “Beden dünyanın tüm güzelliklerinin ve dehşetinin bir arşividir.” taraftarlarına ve daha yeni olan, daha şiirsel “Gelecek zaten burada, sadece ona sahip çıkmamız gerekiyor.” diyenlere kadar uzanan eleştirel teori tarihinin yer aldığı devasa bir kitaplık vardı. Duygu durumum bir saat içinde değişebildi. Genellikle her şeyi her zaman hissedirim.

Hannah’dan şefkat yayılıyordu ve bu beni olduğumdan daha cesur kılıyordu.

Hafifçe endişelenen Hannah’ya sonunda “Tamam, vay be, gerginim,” dedim. Kaşlarını çattı ve öne doğru eğildi. “Sizinle tezim hakkında konuşmak istiyorum. Sorun şu ki, yazamam,” diye itiraf ettim.

Hannah bana daha önce de birçok kez yaptığı gibi şefkatle baktı; canlandırmaktan çok tüketen bir yapının içinde bulunduğumuzun bilgisinden kaynaklanan bir şefkati bu.

“Metodolojik veya analitik sebeplerden dolayı mı takılıp kaldınız?” diye sordu. “Sizinle fikirleriniz üzerine düşünmekten, muhatap olmaktan mutluluk duyduğumu biliyorsunuz. Verimlilik stratejilerini tartışmak ister misiniz? Önceki alıntıınıza tekrar bakabilirim. Bunu çok dokunaklı bulduğumu ha-

“Benimki başlangıçlarla dolu bir hayat,” dedi. “Her sabah yeniden başlıyorum.”

Yükselen bir edebiyat yıldızından modern queer ve yerli deneyimini keskin bir şekilde ortaya koyan bir ilk roman.

Kuzey Alberta'nın uçsuz bucaksız arazisinde, queer bir yerli doktora öğrencisi, bir dizi dokunaklı karşılaşmadan esinlenerek bir roman yazmak için tezinden uzaklaşır. Doktora öğrencisi River ile marjinalleştirilmiş akademisyenler üzerinde artan baskı üzerine içten bir konuşma ve aynı zamanda kırılğanlığı ve yalnızlığı, sınırdaki queer yaşamın gerçeklerini noktlayan, memleketinden bağımsız bir adam olan Michael ile bir buluşma! Bu konuşmalar ve buluşmalar boyunca polis şiddeti, uyuşturucu ve hayatta kalma döngüsüne yakalanan kuzeni Jack'in anıları da yer alıyor. Jack'in hayatı anlatıcınıninkiyle paralellik gösteriyor; kaçma ve hapsedilme olasılıkları, sömürgeciliğin ihtimalleri üst üste yığılmasıyla şansa bırakılıyor. *Sessiz Ezgi*, vizyonu ve korkusuzluğuyla yerlilerin hayatta kalma gerçeklerine çok ihtiyaç duyulan bir ışık tutuyor.

Belcourt, Kanadalı bir yazar ve şairdir. *Sessiz Ezgi*, Belcourt'un edebi dünyasına yenilikçi bir bakış açısı sunan, duygusal derinlik taşıyan bir romandır. Kitap, aşk, kayıp, kimlik ve aidiyet gibi derin temaları işlerken, Belcourt'un kendi deneyimlerinden ve duygularından beslenen bir anlatı sunuyor.